

РЕШЕНИЕ

№ 110

гр. Дупница, 12.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ДУПНИЦА, V-ТИ СЪСТАВ НО, в публично заседание на трети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: **Страхил Н. Гошев**

при участието на секретаря **Юлия Д. Йорданова Вукова** като разгледа докладваното от **Страхил Н. Гошев** Административно наказателно дело № 20211510201063 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление (НП) с № 21-0332-000554 от 02.09.2021 г., издадено от Началник група към ОДМВР-Кюстендил, РУ-Рила, с което на **Д. З. ИЛ.**, с адрес: ****3, с ЕГН *****, на основание чл. 53 от ЗАНН и по чл. 175, ал. 3, пр. 1 ЗДвП са наложени административни наказания - “глоба” в размер на **200,00 лева** и „**лишаване от право да управлява МПС**” за срок от **6 /шест/ месеца**, за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП.

НП е обжалвано в срок от санкционирания вода, чрез редовно упълномощен от него адв. Л.В.. В жалбата се развиват подробни доводи за незаконосъобразност поради допуснати съществени процесуални нарушения и несъставомерност от субективна страна на нарушението.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован не се явява и не се представлява. Постъпило е писмено становище от адв. В., която поддържа жалбата, моли за даване ход на делото и приемане на представените писмени доказателства. Иска се отмяна на обжалваното НП. Претендира се присъждане на разноски за адв. хонорар в размер на 300,00 лева, който да се заплати в полза на процесуалния представител, по реда на чл. 38, ал.1, т. 3, пр. 2-ро от ЗАдв. Приложен е списък за разноски по чл. 80 от ГПК.

Въззиваемата страна е редовно уведомена, но не изпраща процесуален представител в съдебно заседание и взема становище за неоснователност на жалбата в съпроводителното писмо. Прави възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар.

Съдът като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени и гласни

доказателства намира за установено следното:

На 02.08.2021 г., около 08:55 часа, в община Кочериново, по третокласен път 107, км. 0+100 метра, в посока на движение към гр. Кочериново жалбоподателят И. управлявал лек автомобил „Фолксваген Голф“, с рег. № ВР8597СХ, собственост на „Уест инженеринг“ ООД, като бил спрян за проверка от свидетелите Г. и Ц. – служители на РУ-Рила на длъжност мл. автоконтрольор. При проверка на автомобила по документи и след справка с ОДЧ в АИС-ПП било установено, че управлението от жалбоподателя лек автомобил е с прекратена регистрация, от 20.07.2021 г., на основание чл. 143, ал.15 от ЗДвП.

С оглед на тези констатации св. Ц. в присъствието на св. Г. и жалбоподателя съставил на последния АУАН, който бил подписан от посочените лица. Препис от акта е връчен срещу подпис на нарушителя.

След съставяне на АУАН, на 09.08.2021 г., била постановена резолюция за прекратяване на АНП от АНО, по реда на чл. 33, ал.2 от ЗАНН и преписката е изпратена по компетентност на РП-Кюстендил. Във връзка с това било постановено Постановление за отказ да се образува ДП от 16.08.2021 г., което е препратено на АНО.

Въз основа на цитираното постановление е издадено и обжалваното НП № 21-0332-000554 от 02.09.2021 г., издадено от Началник група към ОДМВР-Кюстендил, РУ-Рила, с което на **Д. З. ИЛ.**, с адрес: ****3, с ЕГН *****, на основание чл. 53 от ЗАНН и по чл. 175, ал. 3, пр. 1 ЗДвП са наложени административни наказания - **“глоба”** в размер на **200,00 лева** и **„лишаване от право да управлява МПС”** за срок от **6 /шест/ месеца**, за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП.

Словесното описание на нарушението и възприетата за него правна квалификация по акта, постановлението и наказателното постановление не съвпадат изцяло по признаци.

Горната фактическа обстановка съдът възприе въз основа на показанията на разпитаните в съдебното заседание свидетели – полицейските служители Г. и Ц.. Относими факти и обстоятелства съдът установява и въз основа на събраните по делото множество писмени доказателства, вкл. служебно исканите от съда и представени от АНО справки за придобиване и регистрация на процесния лек автомобил, приобщени по реда на чл. 283 НПК. Съдът кредитира изцяло показанията на разпитаните двама свидетели, полицейските служители, тъй като изложеното от тях се подкрепя изцяло от приложените по делото писмени документи. Показанията им не съдържат противоречия и са логични, последователни и ясни. Не са налице данни за някакви предходни влошени междуличностни отношения между свидетелите полицейски служители и жалбоподателя или каквато и да е друга причина за евентуална тяхна предубеденост спрямо него.

При така установеното от фактическа страна, съдът прие от правна страна следното:

Жалбата е подадена от легитимирано лице, чрез редовно упълномощен процесуален представител и при спазване на преклузивния срок за обжалване по чл. 59, ал.2 ЗАНН, като е насочена срещу обжалваем административнонаказателен акт, поради което се явява

процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна, по следните съображения:

При разглеждане на дела по оспорени наказателни постановления районният съд е инстанция по същество, с оглед на което дължи извършването на цялостна проверка относно правилното приложение на материалния и процесуалния закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя.

В изпълнение на това свое правомощие съдът констатира, че АУАН и наказателното постановление са издадени от компетентни органи - АУАН е съставен от младши автоконтрольор в съответствие с чл. 189, ал.1 ЗДВП и приложената заповед № 81213-515/14.05.2018г. на Министъра на вътрешните работи, а атакуваното НП е издадено от орган, надлежно упълномощен на основание чл. 189, ал.12 ЗДВП с т. 2.12 от същата заповед.

Съставеният АУАН и издаденото НП са съставени в предвидената от закона писмена форма, при спазване на установения ред и в сроковете по чл. 34, ал.1 и ал.3 ЗАНН. Спазена е и законово регламентираната процедура по съставянето и връчването им. Въпреки това съдът намира, че обжалваното НП не съдържа всички изискуеми съобразно разпоредбите на чл.57 от ЗАНН реквизити, а именно:

В текста на НП не се съдържа изобщо изписване и посочване на датата на която е извършено нарушението, съгласно чл. 57, ал.1, т. 5 от ЗАНН. В АУАН изрично е посочено, че нарушението е установено на 02.08.2021 г., която дата изобщо не е спомената от АНО и отсъства в текста на НП, което съществено противоречие между двата акта внася неяснота и съществено накърнява правото на защита на санкционирувания субект с оглед липсата на задължителен реквизит.

На следващо място в обстоятелствената част на НП не е налице необходимото задължително съдържание, като никъде не е посочен документа, въз основа на който е било издадено същото и дали това е процесния АУАН или цитираното едва по-долу в диспозитива на НП Постановление за отказ да се образува ДП № 2943/16.08.2021 г., на РП-Кюстендил. Последното не е посочено като основание за издаване на НП, а единствено е изписано след наложените санкции на водача без каквито и да е пояснения. Всичко това не изпълнява в пълнота изискването за пълно и точно съдържание на НП и предполага тълкуване на волята на АНО от жалбоподателя и съда, което е недопустимо. Следва ясно да е посочено в обстоятелствената част на НП, че се издава въз основа на АУАН или съответно на постановено по-късно Постановление за отказ да се образува ДП. Не е посочен нито в АУАН, нито в НП, за пълнота на съдържанието и с оглед правото на защита, чрез оспорване на констатациите на АНО и органът, който е постановил на 20.07.2021 г., на основание чл. 143, ал.15 от ЗДВП, което обстоятелство би следвало да е част от описанието на нарушението.

Административнонаказателното производство срещу жалбоподателя е било образувано по общия ред на [чл. 36, ал. 1 от ЗАНН](#) със съставяне на горецитирания АУАН. АНО, обаче не е отчел обстоятелството, че самият той, в качеството си на наказващ орган по

смисъла на [чл. 189, ал. 12 от ЗДвП](#), на 09.08.2021 г., на основание [чл. 33, ал. 2 от ЗАНН](#), е постановил мотивирана писмена резолюция за прекратяване на административнонаказателното производство във връзка с нарушението описано в акта и е разпоредил изпращането на материалите на Районна прокуратура гр. Кюстендил. Тази резолюция по правна характеристика е стабилен правоохранителен акт. ЗАНН не предвижда възможност този акт да бъде отменен по-късно от издалия го орган, както и предпоставките за това – *виж. Решение № 1/09.01.2019 г., по КАНД № 259/2018 г. на АС-Кюстендил; Решение № 184 от 21.09.2018 г. по КАНД № 170/2018 г. на Административен съд – Кюстендил; Решение от 15.01.2019 г. по КАНД № 3/2019 г. на Административен съд – Кюстендил; Решение № 149 от 27.06.2018 г. по КАНД № 126/2018 г. на Административен съд – Кюстендил; Решение № 228 от 05.11.2018 г. по КАНД № 193/2018 г. на Административен съд – Кюстендил; Решение № 90 от 07.03.2014 г. по КАНД № 9/2014 г. на Административен съд – Кюстендил и др.* В този смисъл действията на АНО по санкциониране по административен ред на жалбоподателя, във връзка със съдържанието на АУАН и установеното в него, доколкото не е посочено, че НП е издадено въз основа на постановлението за прекратяване на ДП са неправилни, тъй като производството по АУАН е било прекратено много преди издаването на оспореното пред съда НП. Налице е в текста на НП и позоваване на чл. 53 от ЗАНН. В тази насока е недвусмислено и волята на наказващия орган, който явно е издал НП в хипотезата на [чл. 36, ал. 2 от ЗАНН](#), след като е получил постановлението на РП-Дупница за прекратяване на наказателно производство. След като е приложил въпросния АУАН по преписката и е ползвал и посочил в НП единствено установеното от фактическа страна в този акт АНО явно е излязъл извън хипотезата на чл. 36, ал.2 от НП предвиждаща съставяне на НП без приложен АУАН, базирайки се само на изложеното в прокурорско постановление за отказ да се образува ДП. Редът за административно наказване в процесния случай би следвало да бъде общият такъв по ЗАНН, включващ задължително нова процедура по съставяне на изцяло нов АУАН и издаване въз основа на него на НП със съответните реквизити. С подобно действие, при спазване на общите процесуални правила за административно наказване в най-пълна степен ще бъдат защитени правата на нарушителя и основните начала на правото по смисъла на [чл. 1 от ЗАНН](#). Издаденото НП нарушава този ред за наказване, поради което е абсолютно незаконосъобразно на процесуално основание.

Налице е съществено процесуално нарушение на [чл. 54 от ЗАНН](#). След прекратяване на преписката АНО не разполага с правомощие за административно санкциониране на дееца, т.к. е упражнил правоизключващото правомощие за прекратяване на преписката. Издаденото НП без наличие на висяща административнонаказателна преписка е незаконосъобразно и подлежи на отмяна.

По нарушението на чл. 140, ал.1 от ЗДвП

Извън гореизложеното на самостоятелно основание съдът намира наказателното постановление, предмет на настоящия съдебен контрол за материалноправно незаконосъобразно, тъй като е издадено на основание твърдения за извършено нарушение

на неприложима според съда в случая материалноправна норма – чл. 140, ал.1 от ЗДвП, както и с оглед приложената санкционна норма на чл. 175, ал.3 от ЗДвП.

Съгласно текста на чл. 140, ал. 1, изр. 1 от ЗДвП по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места.

От друга страна в разпоредбата на чл. 145, ал.2 ЗДвП законодателят е създал задължение за **приобретателят** на регистрирано пътно превозно средство в срок до **един месец** от придобиването да регистрира придобитото превозно средство в службата за регистрация на пътни превозни средства по постоянния адрес или адрес на регистрация на собственика, освен когато пътното превозно средство е придобито от търговец с цел продажба.

Съгласно чл. 143, ал. 15 ЗДвП, цитиран в приложения АУАН и в НП: *служебно, с отбелязване в автоматизираната информационна система, се прекратява регистрацията на регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в **двумесечен срок** от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното средство.* Аналогично е и съдържанието на чл. 186 ал. 1, т. 10 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. съгласно който по чл. 143, ал. 15 от ЗДвП се извършва прекратяване на регистрацията по чл. 18, т. 2 на регистрирано пътно превозно средство на **собственик**, който в **двумесечен срок** от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното средство.

Налице е драстично разминаване в описанието на хипотезите на двата вида нарушения, относно срока за пререгистрация на процесното МПС – **двумесечен** според описанието в АУАН и НП на чл. 143, ал.15 ЗДвП и **едномесечен** според цитираната относима и приложима според съда специална законова норма – чл. 145, ал.2. Задължението, което се твърди, че не бил изпълнил жалбоподателят /който обаче не е собственик, а само ползвател на процесното МПС/ е именно такова по чл. 145, ал.2 от ЗДвП, което следва да се санкционира по реда на чл. 177, ал. 6 от ЗДвП, а не с неправилно приложената от АНО санкционна норма на чл. 175, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП. В случая е приложимо правилото *legis specialis derogate legis generalis* или специалната норма на чл. 145, ал. 2 ЗДвП дерогира приложението на общата такава, каквато е чл. 140, ал.1 от ЗДвП. В случая жалбоподателят не е приобретател на МПС и няма качеството собственик, респ. не носи задълженията, които ЗДвП вменява само на собственика - „Уест инженеринг“ ООД.

На следващо място, но не и по значение. Съгласно текста на чл. 6, ал. 1 ЗАНН, административно нарушение е това деяние което нарушава установения ред на държавното управление, извършено е виновно и е обявено за наказуемо с административно наказание, налагано по административен ред. С оглед на това нарушение, каквото в случая е описано в АУАН и непълно в НП, се явява изцяло несъставомерно от субективна страна, защото липсват по делото каквито и да било доказателства, че жалбоподателят-ползвател на процесното МПС е бил наясно с /съзнавал е/ извършената служебна дерегистрация на управляваното от него МПС, собственост на посоченото по-горе търговско дружество. Напротив на същият явно са били предадени от собственика всички необходими при

управлението му документи, които са били напълно изрядни според свидетелите и отразеното в АУАН за липса на други нарушения по ЗДвП. Няма доказателства или дори твърдения евентуално да са били снети регистрационните табели на служебно deregистрираното МПС или да са изпращани предварително до жалбоподателя или до собственика каквито и да е писма или съобщения относно deregистрацията, от които да е ясно, че превозното средство е deregистрирано на посочената дата. Подобни предхождащи действия на контролните органи, конклюдентно или непосредствено биха информирали поне собственика, а от там евентуално и жалбоподателя като ползвател, че управлява ППС, което не е било надлежно регистрирано по съответния законов ред. За да се ангажира административнонаказателна отговорност от субективна страна за водачът следва да ясно, да съзнава, че управлява ППС, чиято регистрация е вече обективно прекратена по-рано от компетентните контролни органи на пътна полиция, т.е. **трябва да е налице пряк умисъл**. Няма обективно как той да знае, от коя точно дата контролният орган служебно е отбелязал в автоматизираната информационна система администрирана от него прекратяване на регистрацията на това МПС. С оглед на това обективно установеното управление на автомобила се явява несъставомерно от субективна страна като нарушение по ЗДвП.

Санкционираното с обжалваното НП нарушение е формално такова, поради което е възможно същото да бъде извършено единствено и само при форма на вината - умисъл. Незнанието на част от обективните елементи на състава на нарушението, а именно - прекратяването на регистрацията по служебен път, обуславя извод за липса на виновно поведение, доколкото нарушителят е действал в условията на фактическа грешка по смисъла на чл. 14 НК, вр. чл. 11 ЗАНН, която винаги изключва наличието на умисъл. Всяко разбиране в друг смисъл би означавало налагане на наказание за деяние, което не е съставомерно от субективна страна и грубо погазване на общите положения и принципи на материалното наказателно право обосноваващо личната наказателна /респ. административнонаказателна/ отговорност от субективна страна.

Поради изложеното обжалваното НП следва да бъде отменено изцяло като неправилно и незаконосъобразно.

По разноските:

С оглед изхода на делото и съобразно направеното искане за присъждане на разноски от процесуалния представител на жалбоподателя за указана от него безплатна адвокатска правна помощ по реда на чл. 38, ал.1, т. 3 от ЗАдв., в хипотезата на „близки“, същото е основателно. По делото е представено пълномощно и договор за правна защита и съдействие от 07.10.2021 г., в текста на който изрично е отбелязано, че дължимото адв. възнаграждение, на основание чл. 38, ал.1, т. 3 от ЗАдв. е договорено в хипотезата на „близки“ и на основание чл. 38, ал. 2 от ЗАдв. следва да бъде определено от съда. Това обстоятелство би подлежало на допълнително доказване, само ако бъде оспорено от другата страна по делото, каквото оспорване липсва. В този смисъл виж и *Решение № 11388 от 18.09.2012 г. по адм. д. № 5238 / 2012 на Върховния административен съд*. Поради това и най-вече с оглед ниската правна и фактическа сложност на настоящото дело, съдът приема, че следва, на

основание чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, вр. с чл. 38, ал.1, т. 3 и ал. 2 от ЗАдв., във вр. с чл. 18, ал.2 и чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба №1/2004 г., да осъди ОДМВР- гр. Кюстендил, представлявано от директора, да заплати в полза на адвокат Л.Ц. В., с адрес: гр. Враца, ул. „Полковник Кетхудов“ №15, вписана в АК-Враца, с личен номер 1000017830, сумата от **300,00 лева** – адв. възнаграждение за оказана безплатна адвокатска помощ на близък.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 63, ал.1 и ал. 3 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 21-0332-000554 от 02.09.2021 г., издадено от Началник група към ОДМВР-Кюстендил, РУ-Рила, с което на **Д. З. ИЛ.**, с адрес: ****3, с ЕГН *****, на основание чл. 53 от ЗАНН и по чл. 175, ал. 3 , пр. 1 ЗДвП са наложени административни наказания - “глоба” в размер на **200,00 лева** и „**лишаване от право да управлява МПС**” за срок от **6 /шест/ месеца**, за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, като **НЕПРАВИЛНО** и **НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНО**.

ОСЪЖДА ОДМВР - гр. Кюстендил, представлявано от директора да заплати в полза на адвокат **Л.Ц. В.**, с адрес: гр. Враца, ул. „Полковник Кетхудов“ №15, вписана в АК-Враца, с личен номер 1000017830, сумата от **300,00 лева** – адв. възнаграждение за оказана безплатна адвокатска помощ по чл. 38, ал.1, т. 3, пр. 2 от ЗАдв.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Административен съд гр. Кюстендил, на основанията предвидени в НПК и по реда на Глава дванадесета от АПК.

Съдия при Районен съд – Дупница: _____